

Iramot diktálj, ne irányíts!

Valami belénkszületett félelem szívütésekkel döngeti a hátralevő-idő körénképülő falait. Nincs iránya, eredője. génjeinek titkában osztódik. Jelene fényes mint a jövő. Ennyi az álom. Véres méhlepény, sikamlós halmok ügyes emberkéek csúsznak felfelé. A függőség domborzati térképén apró lámpák. Az irányítótéremben monitorok kékje villog, pásztázik. Karjaiddal lassan evezve emelkedel a magasba kétségeiden túl.

Hadgyakorlat

Két híd között megszakadt a part, hogy egyáltalán eljuthass valahová, pilléreként önmagadat kell a folyó medrébe beleásnod, csak el ne sodorjon az ár, a törtető közöny és a múló képzelet ne aranyozza túl a pillanat ember-szobrát. Talán jegenyét kellett volna ültetnem, erős husángokat, hogy megkapaszkozzam bennük.

Emlékszem egy fásítási napra — egymástól öt lépésnyire négyzetalakú gödröket ástunk, a kifordított földet gúlákba raktuk. Másnapra valaki elsimította, buldózerrel megtipratta a terepet, ne legyen múlt, befelé hajtson ki az álom és eső esett, a behantolt gödrökben néhány centiméternyire lesüllyedt a talaj. Megannyi négyzetalakú tepsi! A jövő hullái dideregtek a gondolat sodrában pillérmód. Ekkor tüzet gyújtottunk, melegedjen fel a vágy, füstölögjön el a kétely, égis szálljon a dicstelen történet, fessen vörösés fátylat, csipkézett viharjeleket a láthatár széleire.

Hogy milyen jóslat volt — nem fontos. Az emlékek lapályán gyaloghadseregek manővereznek az összevont időben, gondosan ügyelve arra, hogy ne találkozzanak egymással.

Csak az álom

Valaki folyamatosan a szemüreg mögé gyűri a sötétet — hajnalodik. Valahol kétszáz wattos lámpafényben izzadnak a csupasz falak, a leakasztott képek néhány tónussal világosabb foltjai múltbanező vakablakok. Elítélnék, felmentenek, az elme nyírott pásztijára fektetnek: nőljön át rajtad a fű és legyen mocorgásod túlvilági. A lakható halál szeretetház, paránya Egész a

Nagyban. Mosolygó kedvesnővérek imazsámolyokat tologatnak a vezeklők térdkoptatta vájataiban. Retúr-utazás a végletekkel, a részvét mint hullócsillag — ezüstcsóvjában hamvad elemeire a lét. Nem a látás a törvény, nem a tapasztalás, csak az álom. Mindegy-világban lángpallós — így mondta az öregember és kiszúrta mindkét szemedet.

Prológus és mese

Halhatatlan az olyan tett, mely önmagát építi ismételi napról-napra. Az óramutatók képletes viszonya a csenddel — talán halhatatlan és az a könnycsepp amely a cselekmény gördülékenységeért fagyassza önmagát kőbe.

Kis búvkörömön ki-belépvén tudatosul a tökéletes csapda, hamvas színekkel pingált végtelen lét-ketrec. Növényi indaként növekvő-kúszó falak, szívvel táguló szűkülő pulzáló kafeai-oduk. Az Átnevelőtábor kapuján túl a tömjén szaga, a vér íze keveredik az érzékszervek sterilizált csarnokaiban. Holnapra megkapjuk a kilövési engedélyeket, tenyérynyi kék zománczott lőlapot hordunk selyemzsinóron nyakunkban, hátunkon páncélozott púpot. A színválasztás kötelező! Kormozott üvegeken át nézzük az oktatófilmeket, egyéb Napfogyatkozást, átváltozásaink tükrögödrébe hullva fintorgunk ezernyi arcunk felé. Kimerevedünk az időből, önmagunkat önmagunkkal pántlikázva, lengünk-lengenénk a szélárnyékban és mintha mindegy lenne, begyakorolt mozdulatokkal letisztítjuk a személyiségnyomokat a vetített képről, írásról, megannyi múlttól. A tekintet sorvezetője araszol a papíron, fehérre-opál, gyöngyházra fekete. Égett hús illata lódul, terjeng. Édeskésszagú nyár.